

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **SETRA, spol. s r. o.**, IČO: 00220159, se sídlem Zvonařka 16, Brno, zastoupen JUDr. Janem Svobodou, advokátem se sídlem Příkop 27/2a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2011, č. j. 1025/560/11 37955/ENV/11 OH/15/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný změnil výrok napadeného rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 18.4.2011, č.j. ČIŽP/47/OOH/SR01/1019129.004/11/BHM, v části I. tak, že žalobci byla uložena pokuta dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech ve znění rozhodném (dále jen „zákon o odpadech“) ve výši 30 000,-Kč za porušení povinnosti dle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, kterého se žalobce dopustil tím, že provozoval zařízení k využívání odpadu „Kompostárnu Chrlice“ v rozporu s provozním řádem schváleným Krajským úřadem Jihomoravského kraje (dále též „KÚ JMK“), kde v části 5. Monitorování provozu zařízení z ekologického a ekonomického hlediska, na str. 10 a 11 provozního řádu, je uvedeno, že „*Vzhledem k využívání čistírenských kalů v rámci technologie kompostování bude prováděna minimálně 2x ročně kontrola jejich hygienizace a bude provedeno mikrobiologické stanovení (fekální koliformní bakterie, enterokoky, salmonela) a od ČOV bude požadován 4x ročně kompletní rozbor kalů dle zákona o odpadech*“, zatímco u kalů přijatých v roce 2009 od společnosti Vodárenská akciová společnost, a.s. - čistírna odpadních vod Bílovice nad Svitavou v celkovém množství 233,86 tun byly žalobcem

předloženy pouze dva rozборы kalů, a to protokol o zkouškách č. 3896/BOI/09 ze dne 7.12.2009 a protokol o zkouškách č. 3044/BOI/10 ze dne 10.6.2009. Další dva provozním řádem požadované rozборы a mikrobiologické stanovení salmonely nebyly doloženy. Dále nový provozní řád (schválený KÚ JMK 13.8.2010) v části 3. Stručný popis zařízení – technické vybavení kompostárny – technologie výroby kompostů na str. 6 uvádí, že „*Veškerá pracovní plocha je zpevněná betonovým povrchem ... Jednotlivé vstupní suroviny pro výrobu kompostu budou ukládány a následně zpracovány pouze na zmíněné ploše, tedy na ploše určené k samotné výrobě kompostu*“, zatímco při kontrole 14.12.2010 bylo zjištěno uložení biologicko rozložitelného odpadu (větvě, listí) - hromada o velikosti cca 10x8 metrů, výška cca 3 metry - na volné nezpevněné ploše (vně plochy kompostárny, vpravo za výstupní branou). Vedle této hromady byla uložena hromada štěpky o velikosti cca 5 x 5 metrů, výšky do 2 metrů. Na volné ploše za vstupní branou vně plochy kompostárny byla uložena hromada slámy cca 10 x 10 metrů, výška do 4 metrů. Podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) bylo rozhodnutí ve zbytku (část II. výroku) potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině uvedl, žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné a správní řízení vykazuje procesní vady. Souhlasil s tím, že provozuje zařízení k využívání odpadů v k.ú. Chrlice s názvem „Kompostárna Chrlice“. Provoz byl umožněn na základě souhlasu KÚ JMK ze dne 13.8.2010, č.j. JMK 104624/2010, kterým byl rovněž schválen i provozní řád zařízení s platností do 31.8.2015. Poté popsal podrobně skutkový stav věci před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalovaným.

Jako zásadní procesní vadu namítal nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí pro absenci náležitostí dle § 69 odst. 1 správního řádu. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno poštou v listinné podobě, rozhodnutí nebylo podepsáno a neobsahovalo otisk úředního razítka, což nelze zhojit ani listinou s ověřovací doložkou o konverzi, která byla připojena. Podpis oprávněné úřední osoby a otisk úředního razítka totiž musí být umístněný až na konci písemného vyhotovení rozhodnutí.

Dále uvedl, že podpis osoby, která provedla konverzi dokumentu, tj. ověřující osoba M. V. nemůže nahradit podpis oprávněné úřední osoby, kterou byl RNDr. M. R. Podpis ověřující osoby navíc nesplňoval náležitosti § 69 odst. 1 správního řádu. Navíc po porovnání ověřovací doložky na žalobou napadeném rozhodnutí s doložkou na rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2010 č.j. 2331/500/10 94756/ENV-10 je zřejmé, že se podpisy ověřující osoby M. V. na listinách liší.

Ověřovací doložka nebyla umístěna za poslední stránkou ověřovaného dokumentu, nebyla spojena s listinou pevnou uzávěrou a nesplňuje ani požadavky dle § 25 odst. 2 písm. f), g) zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů. Absentuje údaj o tom, zda byl vstup podepsán platným uznávaným elektronickým podpisem nebo označen platnou uznávanou elektronickou značkou. Dále není uvedeno číslo kvalifikovaného certifikátu, na němž je uznávaný elektronický podpis založen, nebo číslo kvalifikovaného systémového certifikátu, na němž je uznávaná elektronická značka založena, obchodní firma akreditovaného poskytovatele certifikačních služeb, který kvalifikovaný certifikát nebo kvalifikovaný systémový certifikát vydal, v doložce rovněž chybí datum a čas v kvalifikovaném časovém razítku, číslo kvalifikovaného časového razítka a obchodní firma akreditovaného poskytovatele certifikačních služeb, který časové razítko vydal. Navíc ověřená doložka nebyla umístněná za poslední stránkou ověřovaného dokumentů, jejich spojení nebylo

přelepeno a opatřeno razítkem. Dále žalobou napadené rozhodnutí obsahuje nesprávný odkaz na § 69a zákona č. 190/2009 Sb., kterým se mění zákon o archivnictví a spisové službě, když citované ustanovení zákona není obsaženo v zákoně o archivnictví a spisové službě a navíc na daný případ nedopadá.

Poukázal na drobný křížek v pravém horním rohu na první straně žalobou napadeného rozhodnutí a pod ním hůře čitelným drobným písmem napsaný text z čehož dovodil, že žalobou napadené rozhodnutí ve formě datové zprávy nebylo podepsáno platným elektronickým podpisem, tudíž jej nelze považovat za rozhodnutí správního orgánu. Odkázal na § 19 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů a na § 2 odst. 1 písm. d) a § 3 odst. 1 věta první zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu s tím, že absenci platného elektronického podpisu nelze nahradit podpisem v ověřovací doložce.

Namítal, že správní orgány nepostupovaly v souladu se správním řádem tak, jak vyplývá z § 82 odst. 1 zákona o odpadech. Žalovaný totiž nepřezkoumal soulad rozhodnutí ČIŽP a správního řízení s příslušnými právními předpisy, rozhodnutí ČIŽP je tak nepřezkoumatelné. Rozhodnutí žalovaného je rovněž nepřezkoumatelné pro rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v něm absentuje uvedení podkladů, tj. přehled obsahu spisu, dále úvahy, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů, jaké důkazy provedl a jak je vyhodnotil. Nejsou zde odkazy na aplikované právní předpisy ve věci. Žalovaný se nevypořádal ani s odvolacími námitkami proti výroku a odůvodnění rozhodnutí ČIŽP.

Dále namítal nesrozumitelnost části výroku rozhodnutí žalovaného, v níž bylo uvedeno, že: „ve zbytku (část II. výroku) bylo rozhodnutí ČIŽP potvrzeno“. Žalobci není zřejmé, zda žalovaný potvrdil celý výrok II. předchozího rozhodnutí ČIŽP, anebo pouze jeho část.

Namítal nesprávný postup správních orgánů při provádění dokazování, neboť ve spise není založen protokol o provedení důkazů dle § 18 odst. 1 správního řádu či dle § 53 odst. 6 správního řádu záznam o provedení důkazů konkrétními listinami.

Zásadně nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s jeho odvolacími námitkami, zejména s požadavkem na vysvětlení místní příslušnosti rozhodujícího ČIŽP, tj. oblastního inspektorátu Brno. Jako nedostačující označil obecný poukaz ČIŽP v záhlaví rozhodnutí na uložení pokuty v souladu se správním řádem, jelikož mělo být uvedeno konkrétní zákonné ustanovení právních předpisů. Tvrdil, že odůvodněním této odvolací námitky žalovaný popřel svůj postup ve věci.

Namítal, že žalovaný nepřípustně změnil nekonkrétní a nevykonatelný výrok rozhodnutí ČIŽP. Zdůraznil, že ve výroku I. rozhodnutí ČIŽP absentovalo jednak označení kompostárny přesným názvem, dále ustanovení provozního řádu, které mělo být žalobcem porušeno, konkrétní jednání, v nichž ČIŽP spatřoval rozpor s provozním řádem a nebylo uvedeno, jaká měla být četnost prováděných rozborů kalů dle provozního řádu. Tím, že žalovaný odstranil žalobcem vytýkané neurčitosti výroku ČIŽP, došlo k narušení důvěry v předvídatelnost rozhodnutí správních orgánů. Vady výroků správního rozhodnutí ČIŽP bylo možné odstranit pouze jeho zrušením a vrácením věci zpět k dalšímu řízení ČIŽP.

Nesouhlasil s právním posouzením své odpovědnosti za nižší četnost provádění rozborů kalů přijímaných do jeho zařízení, než jak bylo stanoveno provozním řádem. Potvrdil,

že v provozním řádu měl stanovenou četnost rozborů kalů přijímaných do zařízení žalobce 4x ročně. Uvedl, že správní orgán, který odsouhlasil jeho provozní řád, požadoval výše uvedenou četnost rozborů. Žalobce však dodržoval četnost rozborů podle právních předpisů, konkrétně podle vyhlášky č. 382/2001 Sb., tj. pouze 2x ročně. Žalovaný se s odvolací námitkou nesouladu provozního řádu s vyhláškou č. 382/2001 Sb., řádně nevypořádal.

Za nesprávné a bez opory ve správním spise označil tvrzení žalovaného o tom, že žalobce nezpochybnil své vlastnické právo ke kalům uloženým na volné ploše kompostárny. Zdůraznil, že na ploše vně kompostárny nebyly uloženy kaly, nýbrž jiný biologický rozložitelný materiál, jako štěpka a listí. Připustil, že při kontrole dne 14.12.2010 uvedl, že odpad musí před uložením do zakládky podrtit, avšak tímto vyjádřil pouze způsob nakládání se štěpkou, listím a jiným biologicky rozložitelným odpadem. Zároveň ČIŽP vytkl, že z úřední povinnosti nezjistil vlastníka odpadů umístěných vně kompostárny.

Dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného v části týkající se výše uložené pokuty. Souhlasil s tím, že snížení výše pokuty žalovaný odůvodnil určitým způsobem. Nicméně není zřejmé, zda se jedná o kritéria, která mají být při ukládání pokut dle zákona o odpadech zkoumána a chybí posouzení přiměřenosti pokuty, což odporuje § 68 odst. 3 správního řádu. Konstatoval absenci správního uvážení ohledně zákonem stanovených hledisek v § 67 odst. 2 zákona o odpadech a konkrétní odkaz na toto zákonné ustanovení. Nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami ohledně výše uložené pokuty, neuvedl ani důvody, kterými se při rozhodování o její výši řídil, ani zdali si ověřil skutečnost, že v obdobných případech došlo k uložení pokuty ve stejné výši.

Zdůraznil, že výše uložené pokuty je příliš vysoká, neodpovídá závažnosti vytýkaného pochybení a má výlučně represivní funkci. Žalovaný totiž nevzal v potaz, že vytýkaným jednáním žalobce nedošlo k ohrožení či narušení životního prostředí. Navíc, se jednalo o jediný případ pochybení v roce 2009.

Závěrem shrnul, že správní orgány v dané věci postupovaly v rozporu s právními předpisy, čímž porušily zásadu správního řízení dle § 2 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí správních orgánů nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, jejich odůvodnění je nepřesvědčivé a nepřezkoumatelné a správní řízení trpí zásadními procesními vadami.

Žalobce soudu navrhl, aby rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí ČIŽP, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Pokud by soud dospěl k závěru, že se žalobce dopustil jednání uvedených v žalobou napadených rozhodnutích, žádal, aby soud upustil od uložení pokuty či její výši snížil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky. Zdůraznil, že ve výrokové části jsou žalobou napadená rozhodnutí určitá a srozumitelná, taktéž jejich odůvodnění a sankcionovaný správní delikt byly dostatečně specifikovány z hlediska věcného, časového a místního. Zdůraznil, že žalobce si je dobře vědom toho, za jaký skutek mu sankce byla uložena.

Námitky směřující proti formálním náležitostem rozhodnutí žalovaného označil za přehnané požadavky na jeho formalizovanou podobu. V této souvislosti poukázal na § 89 odst. 2 správního řádu s tím, že se k vadám, které nemají vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, zásadně nepřihlíží.

Konstatoval, že správní řád rozlišuje písemné vyhotovení rozhodnutí, které je originálem a součástí správního spisu. Naproti tomu stejnopisy písemného vyhotovení rozhodnutí, které jsou doručovány účastníkům, nejsou vázány na formu originálu. Přičemž žalobou napadené rozhodnutí jak ve svém originálu, tak i v žalobci doručovaném stejnopise je v souladu s § 69 odst. 1 správního řádu. Upozornil, že výsledná podoba stejnopisu rozhodnutí doručovaného žalobci závisela i na formě v níž je orgánem veřejné moci vykonávána spisová služba. Vysvětlil, že žalovaný vede elektronickou spisovou službu, proto žalobci, resp. jeho právnímu zástupci, který neměl datovou schránku, doručil rozhodnutí dle § 69a odst. 4 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě ve znění rozhodném tak, že převedl své rozhodnutí v digitální podobě do analogové podoby. Rozhodnutí pak řádně žalobci, resp. jeho právnímu zástupci, doručil dle § 19 a násl. správního řádu. Zdůraznil, že neprovedl autorizovanou konverzi svého rozhodnutí dle zákona o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, nýbrž postupoval dle § 69a odst. 4 zákona o archivnictví. Výše uvedený postup zaručoval věrohodnost původu dokumentu, nedošlo k porušení obsahu, čitelnosti dokumentu ani bezpečnosti procesu převedení. Způsob označení a spojení listin zákon o archivnictví neupravuje. Požadavky žalobce, aby ověřená doložka byla umístěná za poslední stránkou ověřovaného dokumentů, jejich spojení bylo přelepeno a opatřeno razítkem nemají oporu v právních předpisech. Navíc jak originál rozhodnutí založený ve správním spise, tak jeho stejnopis zaslaný žalobci jsou identickými listinami, jejich případné rozdíly nezakládají skutečnou odlišnost. Poukázal na § 69 odst. 4 správního řádu s tím, že pokud žalobce měl ohledně doručení stejnopisu rozhodnutí pochybnosti o jeho správnosti, měl využít svého práva a požádat žalovaného o vydání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí, což žalobce neučinil. Součástí správního spisu je rozhodnutí, které bylo podepsáno oprávněnou osobou. Případnou vadu stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí nelze považovat za jeho nezákonnost či dokonce nicotnost. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11.1.2007 č.j. 2 Azs 22/2006 - 102 a ze dne 17.8.2005, č.j. 1 Azs 158/2004 - 50.

Rovněž odmítl námitky týkající se žalobcem tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť jak ve výroku, tak v jejich odůvodněních byly odkazy na konkrétní právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Základem odůvodnění rozhodnutí byly správní úvahy a závěry, k nimž správní orgány v řízení dospěly na základě řádně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve správním spise. Zdůraznil, že odvolací řízení tvoří spolu s řízením před správním orgánem prvního stupně jeden celek.

K provoznímu řádu uvedl, že vymezuje podmínky pro provozování zařízení k nakládání s odpady tak, aby nedocházelo k ohrožování či poškozování životního prostředí. Nedodržením těchto postupů se zvyšuje pravděpodobnost, že dojde k poškození a ohrožení životního prostředí. Je nezbytné, aby odpady přijímané do zařízení, v tomto případě čistírenské kaly, které jsou následně zapojeny do technologického procesu kompostování, měly neustále odpovídající kvalitu. Proto je nutné činit jejich rozbor 4x ročně tak, jak je stanoveno v žalobcově provozním řádu. Upozornil na to, že žalobce nedodržel provozní řád i v jiných lokalitách (kompostárna Větrný Jeníkov, Výskytná nad Jihlavou), proto je zapotřebí po žalobci vyžadovat respektování pravidel provozního řádu.

Zdůraznil, že výše sankce uložená žalobci byla stanovena transparentně a při jejím uložení byla respektována veškerá zákonem stanovená kritéria dle § 67 odst. 2 zákona o odpadech. Zdůraznil, že se v dané věci jedná o delikt ohrožovací. Odmítl tvrzení žalobce, že správní orgány porušily zásadu legitimního očekávání. Upozornil na to, že žalobce neuvedl žádný konkrétně případ, kterým mělo dojít k porušení této zásady.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Při ústním jednání žalobce setrval na svém procesním stanovisku. Uvedl, že námitky týkající se formálních náležitostí žalobou napadených rozhodnutí jsou podstatné, neboť žalobce má právo na perfektní správní rozhodnutí ve všech směrech. Dále zopakoval, že správní orgány žalobce v daném řízení sankcionovaly za jednání, které vyžadovaly nad rámec regulativů stanovených v právních předpisech. K uložené pokutě uvedl, že byť byla její výše žalovaným snížena, zůstává nadále nepřiměřená, když jednáním žalobce žádné nebezpečí pro životní prostředí nevzniklo. Požadavek na moderaci správními orgány uložené pokuty odůvodnil konkurencí právních předpisů a provozního řádu žalobce, a rovněž tím, že vytýkaným jednáním nedošlo k žádnému zásahu do životního prostředí.

Žalovaný rovněž setrval na svém procesním stanovisku, poukázal na určitá a dostatečně odůvodněná žalobou napadená rozhodnutí s tím, že výše žalobci uložené pokuty byla přiměřeně snížena právě s ohledem na žalobcem na ústním jednání vypočtené důvody.

Žalobce k důkazu navrhoval, aby si soud vyžádal od žalovaného doložení dokladu jeho certifikační autority a kdy skončila platnost elektronického podpisu osoby, za něj jednající, tj M. V. Dále navrhoval porovnat podpis ověřující osoby na ověřovací doložce ze dne 24.11.2010 poř. č. 65693, připojené k rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2010 č.j. 2331/500/10 94756/ENV/10 s jeho podpisem na ověřovací doložce na žalobou napadeném rozhodnutí ČIŽP ze dne 24.11.2010 pod poř. č. 65692. Tyto důkazy žalobce navrhl k prokázání svých tvrzení o zásadních formálních nedostacích žalobou napadených rozhodnutí. Soud tyto důkazy neprovedl, jelikož s ohledem na níže uvedené právní posouzení věci je považuje za nadbytečné.

Žalobce také soudu k důkazu doložil ověřovací doložku konverze do dokumentu v listinné podobě, jejímž adresátem byl právní zástupce žalobce a odesílatelem žalovaný. Z níž vyplývá, že jí byl ověřen dokument, který vznikl převedením vstupu v elektronické podobě do podoby listinné, skládající se ze šesti listů a doslovně se shodující s obsahem vstupu. Dokument vznikl konverzí do listinné podoby podle § 69a zákona č. 190/2009 Sb., z elektronického originálu dokumentu, vytvořeného zaměstnancem žalovaného z důvodu nemožnosti zaslání do datové schránky adresáta. Adresát byl poučen, že pokud by měl podezření na neautentičnost dokumentů tak, že má kontaktovat odbor protokolu žalovaného k ověření. Dále žalobce soudu dodal kopii žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, která má na první straně v pravém horním rohu malý šedivý křížek. Na poslední stránce kopie žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného je originál razítka ověření – vidímace s tím, že jím bylo ověřeno, že opis složený ze sedmi listů doslovně souhlasí s listinou, z níž byl pořízen.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím KÚ JMK ze dne 13.8.2010 č.j. JMK 104624/2010 byl udělen žalobci souhlas k provozování zařízení k využívání odpadů - Kompostárny Chrlice s provozním řádem s platností do 31.8.2015. V části páté provozního řádu (na straně 10 a 11) byla žalobci uložena povinnost při využívání čistírenských kalů v rámci technologie kompostování minimálně 2x ročně, provádět kontrolu, jejich hygienizace a také jejich mikrobiologické stanovení (fekální koliformní bakterie, enterokoky, salmonela). Přičemž od ČOV bude

požadovat 4x ročně kompletní rozbor kalů dle zákona o odpadech. V části třetí provozního řádu je uvedeno (na straně 6), že veškerou pracovní plochu bude mít žalobce zpevněnu betonovým povrchem. Jednotlivé vstupní suroviny pro výrobu kompostu musí být ukládány a následně zpracovány pouze na této ploše, tj. na ploše určené k samotné výrobě kompostu.

Dne 14.12.2010 byla u žalobce provedena kontrola ČIŽP, která pokračovala dne 22.12.2010. Kontrolami bylo zjištěno, že na volné nezpevněné ploše vně plochy kompostárny, tj. mimo plochu určenou k samotné výrobě kompostu, byl uložen biologicky rozložitelný odpad, a to větve a listí, vysvětlil, že tento odpad musí být před uložením do zakládky podrcen. Vedle větví a listí byla hromada štěpky a za výstupní bránou byla uložena hromada slámy. Žalobce k části nezpevněné plochy uvedl, že se jedná o ZPF a pozemky v jeho vlastnictví. Dále ČIŽP vyzvala žalobce k předložení dalších dokladů, a to dalších dvou rozborů kalů – odpadu přijatého od ČOV Bílovice nad Svitavou (VAS a.s.) v roce 2009, včetně stanovení salmonely. Veškeré výše uvedené vyplývá z dílčího protokolu ČIŽP ze dne 14.12.2010 a z protokolu o kontrolním zjištění ČIŽP ze dne 22.12.2010.

V podání ze dne 31.3.2011 žalobce uvedl, že se zjištěními ČIŽP v průběhu kontrol nesouhlasí. Požadavek ČIŽP na předložení rozborů s frekvencí jejich provádění 4x ročně označil za rozporný s vyhl. č. 382/2001 Sb. Uvedl, že kapacita ČOV Výlovice nad Svitavou má produkci kalů do množství 250 tun sušiny ročně, proto postačí provádět rozborů 2x ročně. Navíc vstupní suroviny, jako štěpky, sláma a větve neohrožují životní prostředí, tudíž mohou být ukládány běžně na zemědělské či jiné plochy.

Dne 18.4.2011 ČIŽP vydal rozhodnutí, v jehož záhlaví bylo uvedeno, že ve věci bylo rozhodnuto ČIŽP, oblastním inspektorátem Brno, oddělením odpadového hospodářství, jako příslušným orgánem veřejné správy v oblasti odpadového hospodářství dle § 71 písm. d) a § 76 zákona o odpadech a v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“).

Výrokem I. ČIŽP uložil žalobci dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech pokutu ve výši 50 000,-Kč za porušení povinnosti dle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, kterého se dopustil tím, že provozoval zařízení k využívání odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem. Dne 14.12.2010 a 22.12.2010 provedla ČIŽP kontrolu zařízení k využívání odpadů „Kompostárna Chrlice“ (umístěné v k.ú. Chrlice, p. č. 3288, 3289, 3290, 3291, 3292, 3293, 3294), jehož je účastník provozovatelem.

Zařízení bylo schváleno:

- rozhodnutím KÚ JMK ze dne 13.7.2005, č.j. JMK 26443/2004 OŽPZ/Nv, kterým se uděluje souhlas k provozování zařízení k využívání odpadů – Kompostárna Chrlice a s provozním řádem zařízení (dále také „PŘ“) s platností do 31.7.2010,
- rozhodnutím KÚ JMK ze dne 14.12.2009, č.j. JMK 156817/2009, kterým se schvaluje dodatek k provoznímu řádu Kompostárny Chrlice s platností do 31.7.2010,
- rozhodnutím KÚ JMK ze dne 13.8.2010, č.j. JMK 104624/2010, kterým se uděluje souhlas k provozování zařízení k využívání odpadů - Kompostárna Chrlice a s provozním řádem zařízení (dále také jen „nový PŘ“) s platností do 31.8.2015.

Bylo zjištěno, že účastník provozoval toto zařízení:

. v rozporu „PŘ“ tím, že v roce 2009 přijal od společnosti Vodárenská akciová společnost, a.s. – Čistírna odpadních vod Bílovice nad Svitavou, čistírenské kaly v celkovém množství 233,86 tun (kaly z čištění komunálních odpadních vod) bez dodržení stanovené

četnosti rozboru kalů (nebyly předloženy dva kompletní rozboru kalů podle zákona o odpadech) a bez mikrobiologického stanovení salmonely (nebyly předloženy dva rozboru na stanovení salmonely).

. v rozporu s „novým PŘ“ tím, že při kontrole dne 14.12.2010 byl biologicky rozložitelný odpad (větve, listí) pro výrobu kompostu uložen i mimo plochu určenou k samotné výrobě kompostu.

Žalobci byla stanovena 15 denní lhůta pro splatnost pokuty.

Ve výroku pod bodem II. rozhodnutí byla žalobci stanovena povinnost podle § 79 odst. 5 správního řádu a v souladu s § 6 vyhl. č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1000,-Kč, jejíž splatnost byla stanovena do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

V odůvodnění rozhodnutí bylo k výroku I. uvedeno, že PŘ stanovil žalobci povinnost minimálně 2x ročně činit kontrolu hygienizace a provádět mikrobiologické stanovení mj. salmonely při využívání čistírenských kalů v rámci technologie kompostování, požadovat od ČOV 4x ročně kompletní rozbor kalů dle zákona o odpadech. ČIŽP konstatoval, že žalobce k čistírenským kalům přijatými v roce 2009 v celkovém množství 233,86 tun od společnosti Vodárenská akciová společnost, a.s. předložil pouze 2 rozboru kalů, a to protokol o zkouškách č. 3896/BOI/09 ze dne 7.12.2009, v němž byly stanoveny Hg, Cd, Ni, Cr, Cu, Zn, Pb, enterokoky a term. koliformní bakterie. Dále byl předložen protokol o zkouškách č. 3044/BOI/10 ze dne 10.6.2009, v němž byly stanoveny stejné ukazatele jako ve výše uvedeném protokole. Avšak další dva provozním řádem požadované rozboru a mikrobiologické stanovení salmonely nebyly žalobcem doloženy. ČIŽP uzavřel, že výše uvedeným jednáním žalobce porušil PŘ a nový PŘ, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech. ČIŽP podrobně zopakoval skutkový stav věci od konání kontrol ve dnech 14.12.2010 a 22.12.2010, přes vydání příkazu o uložení pokuty dne 16.2.2011 až po vyjádření žalobce ve věci dopisem ze dne 31.3.2011. Poukázal na to, že provozní řád si vypracoval sám žalobce, teprve poté byl schválen příslušným orgánem. Uzavřel, že ČIŽP je dle zákona o odpadech povinen kontrolovat dodržení provozního řádu. Připustil, že vyhláška č. 382/2001 Sb., stanoví pro ČOV s roční produkcí kalů menší než 250 tun sušiny, provádět rozboru rizikových prvků a mikrobiologické zkoušky pouze 2x ročně. Avšak jedná se o předpis pro provádění přímé aplikace kalů na zemědělské půdě, a tudíž jej nelze zaměňovat s podmínkami stanovenými v provozním řádu zařízení k využívání odpadů. Vyhláška č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu, se nevztahuje k používání kalů (odpadů) ani na zemědělskou půdu, ani na jejich využívání v zařízeních k využívání odpadů. K nalezeným větvím a listí na nezpevněné ploše vně zařízení upřesnil, že žalobci jsou vytýkány tyto skutečnosti pouze ve vztahu k jejich umístění mimo plochu určenou k samotné výrobě kompostů, tj. mimo areál zařízení k využívání odpadů, což je opět v rozporu s provozním řádem.

Jako podklady pro vydání svého rozhodnutí konkrétně uvedl: Dílčí protokol ČIŽP ze dne 14.12.2010 a protokol o kontrolním zjištění ČIŽP ze dne 22.12.2010 s přílohami. Rozhodnutí KÚ JMK ze dne 13.7.2005, 14.12.2009 a 13.8.2010, kterými byly žalobci uděleny souhlasy s provozováním zařízení k využívání odpadů a rovněž s jeho provozními řády. Příkaz ze dne 16.2.2011 s doručenkou, odpor žalobce ze dne 28.2.2011, vyrozumění účastníka řízení o dalším postupu ve správním řízení po podání odporu – dopis ze dne

21.3.2011, usnesení o lhůtě ze dne 21.3.2011 s doručenkou a vyjádření žalobce ze dne 31.3.2011.

K pokutě ČIŽP nejprve citoval § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech, dle kterého lze za dané protiprávní jednání uložit právnické osobě sankci až do výše 10 000 000,-Kč. Dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech uvedl, že od uložení pokuty nelze upustit. Dále konstatoval, že při stanovení pokuty ve výroku I. vycházel z té skutečnosti, že v řízení byla jednoznačně prokázána pochybení žalobce. Odkázal na § 67 odst. 2 zákona o odpadech s tím, že při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popř. k míře jeho poškození. Při stanovení výše pokuty přihlédl k tomu, že žalobce při provozování kompostárny nakládal pouze s odpady kategorie ostatní a taktéž vzal do úvahy množství odpadu přijatého bez předepsané četnosti rozborů. Vysvětlil, že řádné dokladování kvality přijímaných čistírenských kalů s předepsanou četností rozborů, je nezbytné, jelikož kaly jsou používány k přípravě kompostů, který je následně ukládán do životního prostředí. Dostatečné sledování kvality vstupních čistírenských kalů je předpokladem pro jejich bezpečné využití při přípravě kompostů. Zohlednil, že zjištěné soustředování vstupních komodit mimo provozním řádem vymezenou plochu nepředstavuje přímé ohrožení životního prostředí. Zdůraznil, že kompostárna je zařízením k využívání odpadů, a to včetně čistírenských kalů, proto je třeba, aby veškeré činnosti v tomto zařízení byly činěny v souladu se schváleným provozním řádem, včetně užívání pouze vymezených ploch. Výši pokuty tak uložil při spodní hranici zákonného rozsahu, tj. ve výši 0,5% maximální možné výše plochy.

O odvolání, ve kterém žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě (odvolání ze dne 2.5.2011) rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým rozhodnutí ČIŽP ve výroku I. změnil výše uvedeným způsobem. V odůvodnění odkázal na předchozí právní posouzení věci ČIŽP, s nímž se ztotožnil. Konstatoval, že dospěl k závěru, že byl shromážděn dostatek důkazů a ČIŽP při svém rozhodování vycházel ze zjištěného stavu věci, přesto ale jeho závěry nebyly adekvátní závažnosti protiprávního jednání žalobce. Proto co se týče výše pokuty žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí v části I. výroku změnil.

K odvolací námitce neuvedení konkrétního právního ustanovení zákona, na základě kterého byla stanovena místní příslušnost ČIŽP, uvedl, že je nedůvodná. Dále vysvětlil, že správní řád byl aplikován ve věci pouze subsidiárně dle § 1 odst. 2 správního řádu a příslušná speciální ustanovení určující příslušnost ČIŽP byla v záhlaví odvoláním napadeného rozhodnutí konkrétně citována dle zákona o odpadech. K výtce spočívající v absenci konkrétních ustanovení provozního řádu, která měla být ze strany žalobce porušena, uvedl, že tento nedostatek byl jím odstraněn provedením změny výroku I. K námitce nepřehledného odůvodnění předchozího rozhodnutí připustil, že některé údaje zde byly nadbytečné, přesto považuje rozhodnutí za dostatečně určité, srozumitelné i přehledné. K námitce, v níž žalobce zpochybnil četnost rozborů kalů požadovanou správním orgánem, zopakoval, že se nejedná o četnost, kterou by požadoval správní orgán ze své vlastní vůle, nýbrž o četnost, která byla schválena v provozním řádu zařízení. Zdůraznil, že rozpor vyhlášky a provozního řádu si zapříčinil žalobce sám, když do provozního řádu vnesl povinnost, že rozborů u kalů z ČOV budou požadovány 4x ročně. Dále uvedl, že v průběhu správního řízení žalobce nezpochybňoval, že je vlastníkem kalů uložených na volné neuzpevněné ploše, tj. vně plochy kompostárny. Poukázal na to, že při kontrole dne 14.12.2010 žalobce sám uvedl, že odpad uložený na volné ploše musí před uložením do zakládky podrtit, čímž brojil pouze proti tomu, že odpad není takové povahy, aby způsobil poškození životního prostředí.

K výši pokuty uvedl, že byla snížena proto, že nebylo prokázáno ohrožení či poškození životního prostředí a jednalo se dle podkladů zjištěných v tomto správním řízení pouze o jeden případ pochybení žalobce v roce 2009, kdy kaly z ČOV byly přijaty bez stanovené četnosti rozborů. Rovněž žalovaný citoval § 66 odst. 3 písm d) zákona o odpadech s tím, že maximální výše pokuty za toto protiprávní jednání je částka až 10 000 000,-Kč, přičemž pokuta snížena žalovaným je adekvátní porušení povinností daných zákonem o odpadech a je srovnatelná se skutkově stejnými či podobnými případy řešenými ČIŽP.

Žalovaný rozhodnutí doručil do vlastních rukou žalobce, resp. jeho právního zástupce, poštou dne 26.5.2011, což vyplývá z poštovní doručky. Rozhodnutí zažurnalizované ve spise bylo opatřeno vlastnoručním podpisem RNDr. M. R., ředitele odboru výkonu státní správy VII a otiskem kulatého červeného razítka žalovaného.

Soudem zjištěný skutkový stav nebyl mezi účastníky sporný.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech provozovatel zařízení k využívání odpadů je povinen provozovat zařízení k využívání odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem.

Podle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech pokutu do výše 10 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním nebo provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení.

Podle § 67 odst. 2 zákona o odpadech při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození.

Podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech Inspekce ukládá právnickým osobám a fyzickým osobám oprávněným k podnikání pokuty za porušení stanovených povinností podle § 66 odst. 2 až 5; současně může stanovit opatření a lhůty pro zjednání nápravy samostatným rozhodnutím.

Žalobce v žalobě nejprve namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nicotné pro podstatné formální vady.

Soud z doručky založené ve správním spise zjistil, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobci, resp. jeho právnímu zástupci, doručeno do vlastních rukou dne 26.5.2011, prostřednictvím České pošty s.p. Žalobce soudu prokázal, že k doručenému stejnopisu výše uvedeného rozhodnutí byla připojena ověřovací doložka konverze do dokumentu v listinné podobě č. pod č. 88377. Je pravdou, že ověřovací doložka není

umístěna na poslední stránce ověřovaného dokumentu, není s ním spojena způsobem, který popsal žalobce v žalobě a neobsahuje náležitosti stanovené v § 25 odst. 2 písm. f) a g) zákona č. 300/2008 Sb., které žalobce v žalobě rovněž vyjmenoval. Taktéž soud souhlasí se žalobcem, že doručený stejnopis rozhodnutí neobsahuje otisk úředního razítka a neobsahuje ani podpis oprávněné osoby, tj. náležitosti, které stanoví § 69 odst. 1 správního řádu.

Jelikož bylo žalobou napadené rozhodnutí zástupci žalobce, který neměl zprovozněnou datovou schránku, doručováno prostřednictvím poštovního úřadu, pak rozhodnutí v listinné podobě mělo obsahovat veškeré povinné náležitosti dle § 69 odst. 1 správního řádu. Ve vztahu ke vznesené žalobní námitce, že napadené rozhodnutí je ze shora uvedených důvodů nicotné, však soud žalobcem namítané vady nepovažuje za relevantní. Stejnopis rozhodnutí doručený žalobci a originál tohoto rozhodnutí založený do správního spisu se totiž ve svém obsahu nikterak neliší, což ani žalobce nepopírá. Originál žalobou napadeného rozhodnutí založený do správního spisu obsahuje jak otisk úředního razítka, tak i podpis oprávněné úřední osoby, tedy není pochyb o tom, že se jedná o rozhodnutí žalovaného. Přičemž pokud měl žalobce po doručení rozhodnutí pochybnosti o jeho autentičnosti, měl postupovat dle poučení v ověřovací doložce a za tímto účelem kontaktovat ministerstvo.

Navíc k závěru o tom, že absence úředního razítka a podpisu oprávněné úřední osoby na stejnopisu rozhodnutí nezpůsobuje nicotnost správního rozhodnutí za situace, kdy do správního spisu založený originál rozhodnutí uvedené náležitosti obsahuje, dospěl městský soud již dříve v rozsudku 7 A 176/2010, jímž zamítl žalobu, kterou žalobce podal proti rozhodnutí ministerstva ze dne 16.8.2010, č.j. 1896/560/10;63234/ENV/10. Kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2012, č.j. 9 As 83/2012-62, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: *„vady doručení týkající se absence podpisu či otisku úředního razítka nezpůsobují nicotnost napadeného rozhodnutí, ale toliko nezákonnost, která však sama o sobě nemá žádné dopady do práv adresáta rozhodnutí. Pokud stěžovatel nebyl v důsledku takového formálního pochybení zkrácen na svých právech, tj. zejména tehdy, byl-li s obsahem rozhodnutí v celém rozsahu seznámen, řádně a ve lhůtě uplatňoval na jeho podkladě opravné prostředky a když ani v pozdějším řízení nevznikly pochybnosti o autentičnosti takového rozhodnutí, nelze takovou vadu chápat jako důvod pro zrušení rozhodnutí.....“* Z vyjádřeného právního názoru vychází soud i v tomto řízení. Žalobce byl s obsahem napadeného odvolacího rozhodnutí seznámen, o autentičnosti rozhodnutí není pochyb, správní žalobu podal včas a je soudem projednána; jím namítané vady tedy rozhodně nezpůsobují nicotnost rozhodnutí. Přestože žalovaný nedostál svým procesním povinností vyplývajícím z § 69 odst. 1 správního řádu, není toto pochybení takové intenzity, aby odůvodnilo zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože v jeho důsledku nebylo do právní sféry žalobce negativním způsobem definitivně zasaženo (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011 - 101). Přičemž tyto závěry potvrdil i Ústavní soud, který ve svém usnesení ze dne 2. 10. 2007, sp. zn. I. ÚS 1854/07, <http://nalus.usoud.cz>, poukázal na to, že „takové čistě formální pochybení“ v žádném případě nedosahuje intenzity protiústavnosti. Proto soud pro nadbytečnost v tomto řízení neprovedl výše uvedené žalobcem navržené důkazy k prokázání formálních vad žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce rovněž namítal nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí pro jejich nesrozumitelnost a neurčitost. Soud v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73, z něž vyplývá, že vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným.

Pouze z výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byly uloženy. Rozšířený senát uzavřel, že „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“. Soud k tomu doplňuje, že zajisté není nutné, aby ve výroku rozhodnutí byly dopodrobna vyčerpávajícím způsobem uvedeny veškeré správními orgány zjištěné skutečnosti. Je však nezbytné, aby ve výroku rozhodnutí správního orgánu byly nezaměnitelným způsobem uvedeny poruchové jednání a místo, čas a způsob spáchání daného deliktu.

Soud v této souvislosti rovněž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2012, č.j. 9 As 83/2012-62, v němž se ke stejné námitce žalobce uplatněné však v jiné věci, Nejvyšší správní soud vyjádřil takto: „Není pochyb o tom, že skutkové vymezení jednání, které soud či správní orgán považují za deliktní, je esenciální podmínkou práva na obhajobu stíhaného. To však neznamená, že by v průběhu řízení nemohla být připuštěna určitá zúžení či upřesnění skutkového jednání. Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je i přes určitou stručnost zřejmé, jakého jednání se stěžovatelka dopustila, jaké předpisy tímto jednáním porušila a kde a kdy bylo porušení příslušných zákonných ustanovení zjištěno. Uvedenému vymezení pak odpovídá i výrok žalovaného, přičemž skutečnost, že žalovaný výrok prvostupňového rozhodnutí v napadeném rozhodnutí zpřesnil, nijak do práva stěžovatelky na obhajobu či jiného jejího práva nezasáhl.“

V posuzovaném případě soud nezjistil žádnou vnitřní rozpornost výroku s odůvodněním ani neurčitost výroku žalobou napadených rozhodnutí. Je pravdou, že žalovaný změnil výrok předchozího rozhodnutí ČIŽP, a to pouze v části pod bodem I. tohoto rozhodnutí. Žalovaný tak využil postupu dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a formulačně vyprecizoval předchozí text výroku I. tak, aby byl zcela jednoznačný a konkrétní. Výrok II. tohoto rozhodnutí zůstal nezměněn a byl proto žalovaným potvrzen. Soud z takto formulovaných výroků rozhodnutí žalovaného nezjistil žádnou nesrozumitelnost či nelogičnost. Dále soud uvádí, že ze strany žalovaného nedošlo k žádnému doplnění dokazování ve věci, vycházel ze shodného skutkového stavu věci, taktéž právní posouzení deliktního jednání žalobce bylo totožné. Žalobci tudíž zpřesněním výroku I. předchozího rozhodnutí ČIŽP, kterým nedošlo k nepřipustnému rozšíření jeho deliktního jednání a ani k rozšíření právní kvalifikace skutku, nevznikla žádná újma na jeho procesních právech.

Ve výroku I. žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného byla pouze specifikována data, kdy bylo ČIŽP zjištěno vytýkané pochybení (14.12.2010). Bylo zde uvedeno konkrétně, jakým jednáním a kde bylo zjištěno vytýkané pochybení, tj. při kontrole zařízení žalobce – „Kompostárny Chrlice“. Taktéž způsob spáchání poruchových jednání byl uveden tak, aby nemohl být zaměněn s jinými, neboť žalobce doslovně citoval porušený text provozního řádu (byly uvedeny odkazy i na konkrétní stránky provozního řádu, které obsahovaly porušené povinnosti, a to strany 6, 10 a 11) a zároveň přesně popsal, jakým konkrétním způsobem jej žalobce porušil, tj. u kalů přijatých v roce 2009 od společnosti Vodárenská akciová společnost, a.s., - čistírna odpadních vod Bílovice nad Svitavou v celkovém množství 233,86 tun byly žalobcem předloženy pouze dva rozborů kalů, a to protokol o zkouškách č. 3896/BOI/09 ze dne 7.12.2009 a protokol o zkouškách č. 3044/BOI/10 ze dne 10.6.2009. Další dva provozním řádem požadované rozborů a mikrobiologické stanovení salmonely nebyly doloženy. Dále bylo zjištěno nepřipustné uložení biologicko rozložitelného odpadu na volné neoplocené ploše vně zařízení. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že výrok žalobou napadeného rozhodnutí byl formulován tak, že z něj bylo zcela jednoznačně zřejmé, jakého správního deliktu, a to z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace, se žalobce dopustil,

a rovněž tak jaká mu byla uložena sankce (viz. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2005, č.j. 3 Ads 21/2004-55, ze dne 28.11.2007, č.j. 7 As 7/2007-36).

K výtkám žalobce týkajícím se nepřezkoumatelnosti odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí soud uvádí, že neshledal v žalobou napadeném rozhodnutí rozpor výroku s jeho odůvodněním. Odůvodnění rozhodnutí je logické, vyplývají z něj skutkové a právní důvody, které vedly žalovaného k vydání rozhodnutí a jsou zcela v souladu s náležitostmi stanovenými v § 68 odst. 3 správního řádu. Soud má rovněž za to, že sporovaná rozhodnutí nevybočila z mezí a z hledisek stanovených zákonem, jsou v souladu s logickým usuzováním a předpoklady daných úsudků jsou, resp. byly zjištěny procesním postupem.

V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13, ze dne 19.3.2013, č.j. 8 Afs 41/2012-50, rozhodnutí ze dne 6.6.2013, č.j. 1 Afs 44/2013-30 a na nález Ústavního soudu ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, jejichž právní závěry lze plně vztáhnout také na rozhodnutí správních orgánů tak, že ačkoliv je jejich povinností svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek na detailní odpovědi na každou námitku. Soud zdůrazňuje, že požadavky kladené na správní orgány, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takovéto přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost orgánů, především pak jejich schopnost efektivně, zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu, plnit zákonem jim uložené úkoly. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že se žalovaný i s odvolací námitkou žalobce neurčitosti výroku rozhodnutí vypořádal řádně tím, že jej náležitě zpřesnil. Dále soud zdůrazňuje, že řízení u správního orgánu prvního stupně a řízení o odvolání, jakož i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56).

Žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval dle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, když nezjistil, že v záhlaví rozhodnutí ČIŽP není uvedeno ustanovení právního předpisu, na jehož základě byla určena místní příslušnost rozhodujícího orgánu a ani není uvedeno ustanovení, dle kterého byla uložena žalobci pokuta. Soud odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, z něhož je zřejmé, že žalovaný na tyto námitky reagoval. Soud má shodně se žalovaným za to, že se jedná o námitky ryze účelové. Z § 67 a násl. správního řádu vyplývají náležitosti rozhodnutí, které jsou povinné a které musí rozhodnutí správního orgánu vždy obsahovat. Uvedení ustanovení právního předpisu, na jehož základě byla určena místní příslušnost rozhodujícího orgánu, mezi povinnými náležitostmi rozhodnutí není. Obdobně nekonkrétní je i následující žalobní námitka, že žalovaný nedostal své přezkumné povinnosti dle § 89 odst. 2 správního řádu a nepřezkoumal soulad rozhodnutí ČIŽP a vedeného řízení s právními předpisy. Žalobce měl konkretizovat, kterou konkrétní nezákonnost rozhodnutí ČIŽP žalovaný přehlédl či který závěr učiněný žalovaným byl nesprávný a z jakého konkrétního důvodu. Soud však žádné takovéto pochybení neshledal.

Obdobně k námitce žalobce, ve které vytýká, že není uvedeno ustanovení správního řádu, podle něhož bylo vydáno rozhodnutí ČIŽP a žalobci uložena pokuta a že obecný poukaz nemůže obstát, soud konstatuje, že pro dané řízení je podstatné, že v rozhodnutí ČIŽP jsou uvedena ustanovení zákona o odpadech, dle kterých byla pokuta žalobci uložena. Je zřejmé, že pokuta byla uložena dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že pokuta byla uložena podle zákona o odpadech, který v § 82 odst. 1 uvádí, že „*nestanoví-li tento zákon jinak, vztahuje se na řízení podle tohoto zákona správní*

řád“. Z toho je patrné, že správní orgány v řízení postupují subsidiárně podle správního řádu. Pokud tedy ČIŽP uvedl, že pokutu ukládá v souladu se správním řádem, je tento odkaz patřičný a pro řízení naprosto dostačující, neboť z odůvodnění rozhodnutí lze zjistit, jaká konkrétní ustanovení správního řádu správní orgán použil.

Žalobce nesouhlasil s právním posouzením své odpovědnosti za nižší četnost provádění rozborů kalů přijímaných do jeho zařízení, než jak bylo stanoveno provozním řádem. Žalobce vysvětloval, že postupoval v souladu s právními předpisy, když neprovedl rozbor kalů 4x ročně podle provozního řádu, nýbrž 2 x ročně podle vyhlášky č. 382/2001 Sb. Soud tento názor žalobce nesdílí, neboť § 19 odst. 3 zákona o odpadech žalobci, jakožto provozovateli zařízení k využívání odpadů, stanoví povinnost provozovat zařízení v souladu s jeho schváleným provozním řádem. Žalobce je tedy povinen zařízení provozovat jak v souladu se schváleným provozním řádem, tak samozřejmě v souladu s právními předpisy. Správní orgány správně poukázaly na zákonem stanovenou povinnost provozovat zařízení v souladu s jeho schváleným provozním řádem. Zároveň upozornily na to, že výše uvedený rozpor v četnosti rozborů kalů zapříčinil žalobce sám, neboť to byl právě žalobce, kdo se v provozním řádu zavázal provádět tyto rozborů 4x ročně. Proto měl žalobce v rámci schvalovacího procesu dotčeného provozního řádu jednat v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* a hájit svá práva. Soud uvádí, že § 4 odst. 3 ve spojení s přílohou č. 5 vyhlášky č. 382/2001 Sb., stanoví toliko minimální četnost rozborů chemických a mikrobiologických analýz kalů využívaných na zemědělské půdě za rok. Žalobce tak byl oprávněn v provozním řádu stanovit i vyšší počet takovýchto rozborů (nikoli však nižší). Soud se tedy zcela ztotožňuje s posouzením a vypořádáním této námitky žalovaným a dospěl ke shodnému závěru, že žalobce byl a je povinen dodržovat počet rozborů určený v provozním řádu.

Žalobce dále namítal, že žalovaný měl z úřední povinnosti zjistit vlastníka odpadů uložených vně zařízení - kompostárny. Soud má shodně se správními orgány za to, že otázka vlastnictví biologicko rozložitelného odpadu uloženého vně žalobcova zařízení je v dané věci zcela nadbytečná, když žalobci je vytýkáno umístění odpadu vně přípravné manipulační plochy zpevněné betonovým povrchem, což bylo opět jednání v rozporu s provozním řádem (část třetí provozního řádu, strana 6). Navíc žalobce při kontrole dne 14.12.2010 uvedl, že tento odpad, uložený na jeho pozemcích, musí nejprve podrtit, tudíž správní orgány správně dovodily, že žalobce je oprávněn s ním nakládat a zpracovávat jej jako odpad. O této skutečnosti svědčí dílčí protokol o průběhu kontroly ze dne 14.12.2010 (strana 2, poslední odstavec a strana 3 první odstavec), tudíž správní orgány se v posouzení výše uvedeného jednání žalobce nedopustily žádných spekulativních závěrů bez opory ve správním spise. Je pravdou, že žalovaný omylem v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce nezpochybnil své vlastnické právo ke „kalům“ uloženým na volné ploše zařízení na místo k biologicky rozložitelnému materiálu. Z obou správních rozhodnutí, zejména z jejich výrokové části je však zcela patrné, že žalovaný měl v úmyslu popsat situaci týkající jiného druhu odpadu než kalů, a to biologicko rozložitelného materiálu (větvě, listí) slámy a štěpky. Dle názoru soudu toto pochybení žalovaného bylo pouze dílčí a soud jej vyhodnotil jako formální vadu, bez vlivu na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce byl přesvědčen, že rozhodnutí ČIŽP neobsahovalo vyčerpávající výčet podkladů pro rozhodnutí ve věci. Soud však poukazuje na podrobný a úplný výčet podkladů pro rozhodnutí v dané věci obsažený v žalobou napadeném rozhodnutí ČIŽP (na straně 4). Veškeré tyto podklady jsou založeny ve správním spise, takže se žalobce s nimi mohl

seznámit, ČIŽP ve svém rozhodnutí z nich vycházel a srozumitelně uvedl úvahy a závěry k nimž na jejich základě dospěl. Žalobce sice namítal absenci úvah správních orgánů při hodnocení podkladů pro rozhodnutí ve věci, nekonkretizoval však, jakou úvahu vztahující se ke konkrétnímu podkladu v rozhodnutí ČIŽP postrádá. Namítá-li žalobce dále to, že v rozhodnutí absentují úvahy, jimiž se ČIŽP řídil při výkladu, příp. aplikaci právních předpisu, měl tuto námitku rovněž konkretizovat a uvést právní ustanovení, jehož výklad, případně aplikace byla provedena nesprávně. Soud takovou skutečnost neshledal.

Žalobce namítal, že ani odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného neobsahuje uvedení jednotlivých podkladů, které měl žalovaný k dispozici. Soud proto poukazuje na výčet podkladů žalobou napadeného rozhodnutí, z nichž žalovaný zjistil skutkový stav věci, což bylo obsahem posledního odstavce na straně 2 a prvního odstavce na straně 3 rozhodnutí žalovaného. Navíc se jedná o listiny, jejichž obsah byl žalobci dobře znám, neboť provozní řády svého zařízení vypracoval sám, s protokoly ze dne 14.12.2010 a 22.12.2010 byl řádně seznámen, příkaz ze dne 16.2.2011 mu byl rovněž zaslán, na což i reagoval podaným odporem, taktéž vyrozumění o dalším postupu ve správním řízení s usnesení ze dne 21.3.2011 mu bylo zasláno a žalobce na ně reagoval svým vyjádřením ze dne 31.3.2011. Soud zdůrazňuje, že podstatným je, že žalobce věděl a byl seznámen s veškerými podklady v daném řízení, a nikoli to, zdali byl jmenovitý výčet jednotlivých podkladů obsažen v odůvodnění správních rozhodnutí.

Dále žalobce v žalobě namítal, že správní orgány při provedení důkazu listinou, nepostupovaly podle § 18 odst. 1 správního řádu (dle něhož *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořídít obrazový nebo zvukový záznam*) a ani § 53 odst. 6 správního řádu (dle něhož *o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah*), pak nekonkretizuje listiny, jichž se tato jeho výtku týká a ani neuvádí, jakým způsobem byl postupem správního orgánu zkrácen na svých právech. Obecnost vznesené výtky neumožňuje soudní přezkum. Nadto soud podotýká, že tato výtku by nemohla být důvodná ve vztahu k podkladům, s nimiž byl žalobce řádně seznámen a mohl se k nim vyjádřit, a rovněž ani ve vztahu k listinám, jejichž původcem byl sám žalobce.

Žalobce v žalobě namítal nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí také pro nedostatečné a neurčité odůvodnění výše uložené pokuty. Z napadeného rozhodnutí ČIŽP vyplývá, že při uvážení o výši pokuty ČIŽP přihlédl jednak ke skutečnosti, že žalobce v zařízení nakládal s odpady kategorie ostatní, a rovněž tak vzal v úvahu množství odpadů přijatého bez předepsané četnosti rozborů. Vysvětlil, že řádné dokladování kvality přijímaných čistírenských kalů s předepsanou četností rozborů, je nezbytné, jelikož kaly jsou používány k přípravě kompostů, který je následně ukládán do životního prostředí. Vyzdvihl, že dostatečné sledování kvality vstupních čistírenských kalů je předpokladem pro jejich bezpečné využití při přípravě kompostů. Rovněž zhodnotil, že zjištěné soustředování vstupních komodit mimo provozním řádem vymezenou plochu nepředstavuje přímé ohrožení životního prostředí. Proto ČIŽP uložil pokutu při spodní hranici maximální výše sankce. Žalovaný se pak v žalobou napadeném rozhodnutí soustředil zejména na odůvodnění snížení výše pokuty, k čemuž dospěl proto, že v řízení nebylo prokázáno ohrožení či poškození životního prostředí a jednalo se pouze o jeden případ pochybení žalobce v roce 2009, kdy kaly z ČOV byly přijaty bez

stanovené četnosti rozborů. S ohledem na výše uvedené soud názor žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatečné a neurčité posouzení výše pokuty nesdílí, neboť ze žalobou napadených rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány se komplexně zabývaly zákonem stanovenými hledisky pro uložení pokuty v souladu s § 67 odst. 2 zákona o odpadech a vážily při určení její výměry závažnost správního deliktu s ohledem na způsob jeho spáchání, jeho následky a přihlížely i k okolnostem, za nichž byl spáchán. S poukazem na § 76 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech konstatovaly, že od uložení pokuty nelze upustit. Úvahy, které správní orgány vedly k uložení pokuty žalobci v dané výši, jsou v napadených rozhodnutích popsány dostatečně srozumitelným a určitým způsobem a soud se s nimi ztotožňuje. Dle názoru soudu bylo správními orgány respektováno rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2006 č.j. 4 As 14/2005 – 84, podle kterého je při stanovení konkrétní výše pokuty třeba jasně a precizně sdělit jednotlivé logické kroky správního orgánu spolu s hodnotou přikládanou zvažovaným přitěžujícím a polehčujícím okolnostem. Žalovaný tak neopominul odvolací námitky žalobce brojící proti výši uložené pokuty. Jak vyplývá z výše uvedeného, žalovaný se zabýval ohrožením či poškozením životního prostředí vytýkaným jednáním žalobce, přihlédl k tomu, že se jednalo o jedno pochybení žalobce v roce 2009, což vše posoudil ve prospěch žalobce, a proto mu byla pokuta snížena. Zároveň konstatoval dodržení zásady legitimního očekávání v dané věci. Žalobce v odvolání neuvedl žádný konkrétní případ, kterým by prokázal své tvrzení o nedodržení této zásady ze strany správních orgánů. Proto má soud za to, že se žalovaný i s touto odvolací námitkou žalobce řádně vypořádal. Žalobce tvrdil, že uložení pokuty má mít stimulující a nikoli represivní funkci. K tomu soud poznamenává, že sankce má mít kromě funkce preventivní také funkci represivní. Uložení pokuty žalobci představuje varování před porušováním zákazu provozovat zařízení k využívání odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem. Dle názoru soudu uložení pokuty žalobci zcela jistě splnilo jak preventivní funkci pokuty tím, aby jej přimělo v dalším jednání respektovat ustanovení zákona o odpadech, tak represivní funkci pokuty, a to jako trest (negativní zásah do majetkové sféry žalobce) za nikoli bagatelní protiprávní jednání, jehož se žalobce dopustil, byť ne třeba úmyslně.

Žalobce v žalobě navrhoval moderaci uloženého trestu. Soud upozorňuje, že žalobce vůbec netvrdil, že by žalovaným uložený trest za správní delikt byl ve zjevně nepřiměřené výši, pouze poukazoval na nesprávné posouzení důvodů pro jeho uložení s tím, že sankce má mít stimulující a výchovnou funkci. Na ústním jednání požadavek na moderaci správními orgány uložené nepřiměřené pokuty odůvodnil toliko konkurencí právních předpisů a provozního řádu žalobce, a rovněž tím, že vytýkaným jednáním nedošlo k žádnému zásahu do životního prostředí. Soud zjevnou nepřiměřenost uloženého trestu nezjistil, neboť § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech umožňuje za žalobcem spáchaný správní delikt uložit pokutu až ve výši 10,000.000,-Kč, přičemž žalobci byla uložena pokuta pouze ve výši 30.000,-Kč, tj. na samé spodní hranici maximální výše sankce. V návaznosti na výše uvedené nelze pokutu, kterou žalovaný žalobci uložil, považovat za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Z tohoto důvodu soud nevyhověl návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu, neboť o upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž v daném případě nedošlo.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, která by měla

za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. května 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková